

עין משפט  
בר מצות

**פסוק** א מתי פ"א מהלכות  
הפליין הלכה י ופ"י  
מהלכות פ"ח הלכה א פסג  
עשין ככ כה טושיט אריה  
פומן לב סעף יכ טוד  
סרע י"ד פומן דעא סעף  
א:

[illegible]

צב ט מתי מיהל  
האכלות אסורות הלכה  
יב טור שריע יורד סימן פ  
סעיף ד:  
צב י טוסי' איה' סימן  
רפד סעיף ט:  
צד כ מתי מיהל  
שבת הלכה א סימן  
לארין פה טור שריע פס  
סעיף ח:

מנחם רש"י

[illegible]

## דב וס'ס גאון

אחרי בק"ו מנצח של  
עניים שאין טעם ונומא  
געים. הצע הצע ורילה  
חורות תנים והבד וכל  
הישראל והיחיד והכל  
צמר וכל צמר וכל צמר  
ארבאן ונחל של עים.  
כלבב צמר אל כלבב  
פשתים אין לל אלא צמר  
ומשתים המיתרין.  
בין ארביס קרש דמן חיה  
ואל לית אלא קרן  
חוד. חוד חוד חוד חוד  
בקר אלי שריות ואל  
אמר קרש אעים ואל  
אמר קרש אלא מורה. אמר  
ר' יהודה קרש טביא דבי  
עילא.

בת:

[illegible]

אומר דליכא למימר שחי ועבר יורכי  
דחיי עבדי ק"ו וזה נוהל של עוים  
האין גנבים שמתחא בנחל  
ככלי העשוי מנוהל של עוים עור כהמה  
שמתחא שגנבים שחיי דין שחיה שמתחא  
דחיי ככלי דהשאה של עוים למימר שחי  
ועבר יורכי שמתחא גנבים וכל ואלו למימר  
דחיי ועבר ואלו שחיי ק"ו וזה נוהל  
נכח האלו מן העץ ועלם יורכי שמתחא  
גנבים ואלו שמתחא כהמה דמה שמתחא  
גנבים ואלו שחיי שמתחא עליו אלם שמתחא  
גנבים דהא ביה שפירכי נורשים איה  
העבור והרובע דמתחא גנבים אלם נוהל  
העבור שמתחא שמתחא עמלו. ומזהרין תב  
למימר שחי ועבר יורכי דחיי דחיי  
ועבר שכן אין שמתחאין בלם נוהל דחיי  
למימר כעור כהמה שמתחא דחיי  
למימר כהמה ונש"ל כל גנד וכל ילי דור  
לעילי ין פריך מה לשרעין ליכא למימר  
גנבים מה ונש"ל יורכי דמה לטולח שכן  
גנבים מכדי גנבים גנבים כבשעורו שכן  
למשאוי ין כהמיה ין האמה ויהא חי'  
למשאוי קהל בשעורין לאפיקי מהיקש  
לשקן איה חין כהמה דע"כ דגם לענין אלם  
איה שערורי נוחה לביאוי שומחה על  
כלם וכל עמלן אפי' יוזא מן העץ דחיי  
קיי"ל דחיי. ויכלי דלא חייני כלל  
למימר אלם תמידי כיון דלא חייני  
למולק אלם לענין אלם החמור דלא  
שוממה אלם מלי דלמי' מחשקי ויהי  
שוממה איהם בפ"ק גמולתה גז' טריפה  
היהיה דלא שעת הטשר דלא ילימין  
שוממה איהם דלא שעת העשור אפי'  
בהה הלך [ט"ז]:

והקסה השר מקולי מאי צבי בשמון  
והוא היו ענה דתחש חיפוק ליה  
וטעור היה מלאטריך קרד בשצרי  
למחא עור צמה טמחא דרי טמא  
למחא לשמון קרד בשצרי ומחי בקי  
ועבר יוכיח דמה לשמי ועבר שן אין  
בשמה טמחא הימטחא צחלח  
ביון דתחש טמא היה וי"ל דמהכא  
ליכא למיפשט דטעור היה ולפילו  
הטמחא היה כחי בשצרי דמילחא  
דמחא בקי טרי וכתב ליה קרד ועוד  
לומר דשי' שצרי' לא לחו מקי  
ונגעניס דלכא למיפוך פשוטי כלי  
עור יוכיח דמטחא נגעניס ולא  
שצריס: **למאי** חבבא. לא  
שמי' לומר לא חשטני דתחש טעור

היה דמשתע דלחלא לנאשעין סוף נ  
 תיב' ברו <sup>א</sup>פען תהיה וז' מימ  
 מ' דערום וכל נק' דמיית  
 נשע' דברייא לפי שז' אחרז  
 אלק דהי פירן תפילן דהיז' חזי  
 וז' ליה לנאש' קר' אש"כ מילת  
 דמן המותר בכף הימ' פטוה' ולא  
 לעורן ואחר אבי שן של תפילן  
 דמן המותר בכף הימ' פטוה' אלא  
 ונכרות בשערן ש"מ דמלתא אחר  
 הליעות מחורות כמו הקז'ה כל  
 ש' דהיז' יוסף אמש' ינשעין ש'  
 ימירי דמחורות ליכא למימר שטורי

במה מדליקין פרק שני שבת

המחשבה הזאת. אם עשאו זהל דהא ממשקן גמר ליה ועיקר אהל  
דכרחי בשקן בידיעה עוים חבי. הא דכחי בשקנים כל מעשה  
עוים ל"ג ליה דמהכל לא נפקא לן אהל דכחילי הוא דכחי וכדאמר  
בעלמאט) להביא דבר הבא מן העוים מן הקרנים ומן הטלפים: אלא

הא דתני רב יוסף כו'. כיון דרבינן  
עור בהמה טמאה לנחל המה מאי  
דתני רב יוסף למאי הלכתא מאי  
דקאבו הוה אלא למילין מנייה  
לטומאה: לפיכך. ואימר דהיא נמי  
מלכתא שמיס: לעורן. עור דפוס  
שלגן שהתניס של פרסית מונח  
בו דהא לא מלמען היה נפקא דהא  
לאו מורה כמיצא ציה: ש"ן  
ספילין. שיהא העור נקמט במחן  
ג' קמטין ודומה לש"ן והלכות  
נקמט ממין דלית' ויש לעומת כפופה  
כמין י' דהיינו שלי ומוח דלות השם  
נכמט בקמטין של ומוח כפיץ בעינין  
ומקרא נפקין: אלא לנכדכוס ששער  
מינא להביא דרב יוסף שצריך לקשור  
לאגרות והפרסית בשער עור בהמה  
טמאה ולחושפן ציוד בהמה טמאה:  
בשער. ששער של מהלך כלומר של

טוהר: לרעוטיסן. שיהי מער  
בהנה טוהר: לרע. ויין דעלע  
רעוועט מסיר טוהר נמי לרע  
ומתניס דרר יוסף לאו הלרע קלער:  
מא יוסף וילע דעש. וייל ורר יוסף  
לאו לענין מלכע דעשן אימער לא  
איפישט צעין: מקרין דרר משמע.  
דעשן מקרין כל קרין: מתנב'  
פסלס. כמו שגדלין פסלס.  
דעשע. על העלטה דרר שחא  
מחורט ודעלוק יפה: עמאלס. יוא.  
דגדג כלי הוא ומקבל טומאה אם  
היה שלם על שלם דקפול אין מעטע  
מחורט דגדג וייל ולא דעשע  
ואין דעלוקין דע. דעמפס עמאל  
גמל: גמל קפול מושיל. לטעול  
מחורט דגדג: מלומלומס. דלי הו  
טפס פורחל לכולי עמאל דעלוקין  
טפס דלי לרע וילע דעש. וייל ורר

וְכִּי כִּשְׁלֹשׁ נְהִיגָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל  
 אִסְרוּ מִקְוֶה עַסְקִינָּה: וְאִין מִסְקִין  
 כְּשֶׁכְּרִי כְּלִים. שְׁנֵכְשֵׁר בִּזְיוֹת דְּהֹו  
 לְהֹו טוֹלֵד אֲזַל כְּלִים מִסְקִין דֵּהֵא  
 חוּז לְעַטְשֵׁל: וְדוֹלֵז עֲלֵמָה אִים לְהֹו.  
 כְּרִי קְמַדְלִיק דְּהִלֹּק בְּדִים קוֹדֵס  
 סִינֹקֵי יִדֵּי רֹב הִיזָּא מִן הַפְּתִילָה  
 חוץ לַגֵּר הֵלֵךְ עַל כְּרָךְ כְּרִיךְ לְעַסֹּק  
 בִּזְ לֵאחֶר שְׁנִפְתָּח מִשְׁלֵשׁ הֵלֵךְ טַעֲמָא  
 דֵּהֵא דֵּאסֶר קִסְבֵּר קִיפּוֹל אִים מוֹעִיל  
 וְהֹוֹ לִיֵּה כִּי שְׁנֵכְשֵׁר בְּדִים  
 קְמַדְלִיק לִיֵּה פוֹרְחָא כִּינֹן דְּמִנְזֻמָּאִת  
 הִיוּ הֹו שְׁכְּרִי כְּלִי דְּפִתּוֹחַ מִשְׁלֵשׁ לֵאז  
 כְּלִי הֹוֹ וְהֹוֹ לִיֵּה כְּלִי שְׁנֵכְשֵׁר בְּדִים  
 כְּכֹר לִי קְמַדְלִיק בְּדִים לְהַשְׁלִים הִיוֹאֵל  
 שְׁכְּרִי כְּלִי קְמַדְלִיק. וְהֹו דִּלְמַדְרִינָּה  
 מִסְקִין כְּלִים דּוֹקֵא שְׁלֵא יַעֲבִיז אַחֶר  
 שְׁנִפְתָּח אֵלֶּא אִם כֵּן רִיבָה עֲלֵיו עֲשִׂים  
 מוֹכִינִים כְּלָקְמָן וְדָף מַטָּא: קִיפּוֹל  
 מוֹעִיל. וְעַל כְּרָךְ מַעֲרִיט פִּסְפֹּהֶל דִּרְאִין  
 וְגִדְלוֹן פִּתְלִיָּה וְכִּינֹן דְּהִיזָּא וְרַחֲמָאִין

ויהי (ג): וכבר נחבטל הכלי מבני" וזין כלא שבר בלי: ביינו דמנעא.  
 שהייתי שונה מרבותי משנה ג' על ג' מאומנמות ולא היה ידענא למאי  
 הלכנא אחתמר דאי לענין טומיו כל שכן דאי אביה טפי דמנעא:  
 ומדאק **מסרין** בו. מילתא בחפשי נמשחיה היא בחמה למימר דבר  
 דלא ארבי אלא מדאק מסרין נפשיה וזאין דכילי עלמא אית דרבי  
 זאין מסקיין בשברים דהיינו אליבא דרבי דאית ליה נולד ש"מ כו':  
 שחקק  
 יוסף למימר והוה ידעינן שפיר דבני עיר בהמה טהורה דלדשה  
 בה הא נמי הלי"מ דמתי" כו' מללא קמיי רב יוסף כהנ"ל ליטא  
 ומוהין והא"ר יחאק רצועות שחורות הל"מ וכיון דבא"ר שבו  
 הקלילה דסבנא הוא להקפיד על הטהרה מעל השחורות ואי הא  
 ערמי שחורות וטהורות ומצי נמי דגמירי שחורות שחורות מי  
 ער. קשה לרשב"א אי הא אחא לאשמעי' אמאי נקט עור גמליה:  
 רבא

## מסורת הש"ס

(6) לקחן קח. (ומסת' ילח.)  
(7) לקחן סב. מנחתם לה.  
(8) מנחתם שם מנילה לה.  
(9) לקחן קח. (א) ופי'  
הסוסות חולין וכו'. דיה  
(י) קרסו. (ז) פי' ח' שם חולין  
(יא) קחן קדש. (ב) עולה לה.  
(יב) (ח) לליל כה. (ג) וחולין  
(יג) (א) ופי' מפי' חולין  
(יד) (ב) ויחטא. (ד) שם חולין  
מפילין שבהם וכו'. ששטיין על  
פירוש המנילה והנה תבין  
כאשר לרמב"ם וכו' ופי' חולין  
הוא לקחן סב. דיה שחן  
זכר חולין וכו' חולין מנילה  
ס: (א) חולין חולין קדש  
ורשי' חולין חולין חולין  
קדש חולין חולין חולין חולין  
חולין (א) חולין חולין

תורה אור השלם

1 והנה לך לאות על ידך  
ולזכרון בין עמך למען  
תהיה תורת יי בפיך כי כיד  
הנה דוצאק יי ממערים:  
ימית יג ט  
2 ותוטב לוי משרד פר  
מקור מפריס:  
תהלים טט לב

גליון הש"ס

במל' והאמר אביי שילי של  
הבבליה קיבל הא ייזל למד  
של חסלה של יד וליט:  
במל' אמר רב יוסף היינו  
התנינא שלש על שלש. כעין  
זה יצאות דף טו ע"ב ודף פ  
ע"ה:

## דבינו חנואל

[illegible]